На повітряній кульці були дуже гарно намальовані червоні вуста, що усміхалися. Таких чудових кульок дуже мало на світі. Може, п'ять, а може, три. Ось таку кульку мала Настуся. Вона любила свою усміхнену кульку, але завжди тримала її за нитку. Настуся боялася, щоб кулька не вирвалася з рук і не подалася кудись із вітром. Або, не дай Боже, не накололася на гострі колючки рожі, що високим кущем росла на подвір'ї. Тому Настуся з кулькою не підходила до куща.

— Ніколи не залітай до рожі, — наказувала Настуся кульці. — Рожа гарна, але підступна, бо має гострі колючки. Вона навіть не зверне уваги, що ти усміхаєшся до неї.

Кульці було непогано в Настусі. Але інколи їй хотілося волі, вона хотіла висмикнути нитку з пальчиків дівчинки — і летіти, летіти...

"Мені всюди буде добре, бо я до всіх усміхаюся, — думала кулька. — Всі радітимуть, побачивши моє усміхнене лице. Я навіть не боюся рожі: усміхнуся до неї — і вона не зробить мені жодних прикрощів".

Якось Настуся випустила нитку, якою була прив'язана кулька. Побачила кулька відчинене вікно — і вилетіла крізь нього на подвір'я. Та не подалася до рожі, а відразу піднялася понад кущем, садом, будинком. Вона полинула у блакитне небо, де пливли невеликі пухнасті хмарки, їй легко летілося, бо хтось невидимий ніс її на собі.

"Це, напевно, вітер, — думала кулька.— Я помандрую з ним далеко-далеко, хоч на край світу. Мені набридло сидіти на одному місці".

Вона наздогнала хмаринку, з якої звисав чорний шнурок, і порівнялася з нею. На пухкій хмарці лежав малий чорний хлопець із ріжками. А той чорний шнурок — це був його хвіст. Хлопець висолопив до кульки довгого червоного язика.

— Бе-е, — сказав він.

Кулька усміхнулася до нього, а він у відповідь тільки насупився.

— Ти чому не усміхаєшся? — запитала кулька.

— Чого це я маю усміхатися? Я нічого смішного не з'їв і нічого смішного не бачу. Досить, що ти смієшся без причини, — буркнув хвостатий хлопець.

— Хто ж ти такий сердитий? — запитала кулька.

— Я чортик. Невже ти не чула про мене? — здивувався рогатий.

— Ні, — відповіла кулька. — Моя Настуся ніколи не розповідала про тебе.

— Вона, напевно, на святого Миколая дістала різку від мене, — сказав чорний хлопець. — Тому й не хоче мене згадувати.

— Але ж ні, — не згодилася кулька. — Настуся дістала від святого Миколая книжку і кольорові олівці. Про різку вона не згадувала.

— Твоя Настуся збрехала, — сказав чортик.— Я їй дав не одну — аж десять різок. І ніяких подарунків вона не дістала. Твоя Настуся нечемна, вередлива, погана.

— Вона тебе не любить, — додав чортик. — Вона тебе ненавидить. Вона хоче проколоти тебе шпилькою або колючкою з рожі.

— Такого не може бути, — засміялася кулька. — Вона мене застерігала від лиха.

Кулька і хмарка з чортиком летіли поруч. Та ось чортик зірвався на ноги і нахилився до кульки.

— Як добре, що ти втекла від нечемної Настусі. Нехай плаче. А ми з тобою трохи побуцаємося. У мене гарні ріжки. Я їх недавно погострив.

— Е, ні! Мені не можна буцатися, — не згодилася кулька. — Я можу тріснути. Настуся оберігала мене від усього колючого.

Кулька відлетіла вбік, чортик їй не сподобався.

"Який поганий хлопчисько той чортик, — думала вона. — Коли б у мене був намальований язик, то я на прощання показала б йому язика".

Кулька наздогнала іншу хмарку. На ній, звісивши ноги у білих підколінках, сидів вродливий хлопчик у білій довгій сорочці, за плечима у нього були білі крила. Він усміхнувся кульці і сказав:

— Привіт, кулько! Тобі дуже до лиця цей усміх. Від нього усім стає радісно. Завжди усміхайся!

— Хто ти, хлопчику? — запитала кулька.

— Я ангелик, — відповів білокрилий хлопчик. — Я про тебе знаю, бо щойно бачив Настусю. Це чемна дівчинка. Вона дуже зажурена, плаче за тобою. Вона любить тебе, і ще їй дуже бракує твоєї усмішки.

— Можливо, що так, — згодилась кулька. — Вона любить мене, — але нікуди не відпускає, весь час тримає на нитці. Хіба це любов? А я захотіла волі — і летіти, летіти...

— Бути вільною — це добре, — відповів ангелик. — Але, кулько, хіба ти зараз вільна? Ти линеш тільки туди, куди забажає вітер, а не туди, куди ти бажаєш.

Кулька зажурилася.

— Як же мені дістатися додому, до Настусі? Я сумую за нею. Може, попросити вітра, аби він відніс мене до неї? Можливо, вітрові сподобається моя усмішка? — замислено мовила кулька.

— Хоч проси його, хоч не проси — він не послухає. Вітер упертий. До того ж його не цікавлять жодні усмішки, — сказав ангелик. — Але не журися. Я допоможу тобі повернутися на землю.

Ангелик злетів із хмари, взяв кульку за нитку і почав спускатися донизу. Але вітер зі злості так шпурнув кульку, що ще трохи — і нитка могла б обірватися. Тоді ангелик притулив кульку до своїх грудей. Кулька усміхалася. Її усміх, напевно, не сподобався вітрові, бо він свистів і сичав:

— Чого смієшся, кулько? Я тебе шмагаю, а ти усміхаєшся? Хочеш, аби я тебе пожбурив на колючки рожі?

— Ти мені нічого не вдієш, — засміялася кулька. — Мене захищає ангелик. Я усміхаюся, бо повернуся до Настусі. Вона чекає на мене, вона любить мене, і їй бракує мого усміху.

На землі ангелик став невидимим, але кулька відчувала, як він пригортає її. Настуся побачила усміхнену кульку, вхопила її за нитку, притулила до себе і розцілувала в рум'яні щоки. Дівчинка щасливо усміхалася, як і сама кулька.

— Люба моя кулько, — сказала Настуся, — я тішуся, що ти повернулася до мене. Мені було сумно без твоєї усмішки.

Кулька підвела очі до неба. По ньому пливли тільки білі пухнасті хмарки. Кулька усміхалася до них. Вона знала, що на одній із хмаринок сидить ангелик, звісивши ноги у білих підколінках. Ангелик напевно бачить її щасливу усмішку. І він також усміхається.